

Deseňáček

ZPRAVODAJ OBCE DESNÉ • ČÍSLO 33 • ROČNÍK 9

1/2010

Velikonoce

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátkem, který připadá na březen nebo duben. V křesťanském pojetí jsou Velikonoce oslavou vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých. V židovském pojetí jsou Velikonoce památkou na vysvobození Izraelitů z egyptského otroctví, z něhož je vyvedl prostřednictvím Mojžíše Hospodin. Velikonoční oslavy se liší podle regionů. Protože se časově zhruba kryjí s pohanskými oslavami příchodu jara, lidové tradice převzaly z předkřesťanských dob mnoho zvyků a obyčejů.

Slovo **Velikonoce** - je odvozeno od Velké noci, kdy Kristus vstal z mrtvých

Škaredá středa - nebo-li sazometná středa, v tento den by se lidé neměli mračit, aby se nemračili všechny středy v dalším roce.

Zelený čtvrtek - v tento den se jí zelená strava (špenát, zelí atd.), aby byl člověk celý rok zdravý. Název Zelený čtvrtek lze také odvodit od zeleného mešního roucha, které se v ten den užívalo. Kostelní zvony se odmlčí a znovu zvoní až na Bílou sobotu, protože "odlétají do Říma".

Velký pátek - je spojen s magickými silami, otevíraly se hory, které vydávaly své poklady a v tento den se nesmělo nic půjčovat, protože půjčená věc by se mohla očarovat.

Přejeme Vám radostné prožití velikonočních svátků

Z jejich krve vzešla naše svoboda, poděkování bezejmenným

Za několik týdnů si připomeneme 65 let od konce II. světové války. Již po dva roky se v Deseňáčku věnují vzpomínkám na toto těžké období, abych vzbudil vděčnost a úctu ke všem bojovníkům za osvobození porobených národů, za lidskou důstojnost, za to, že zde, tady doma v Čechách, dnes žijeme. Víme dobře, že kdyby válku vyhráli němečtí agresori a mohli provést své reálné plány, Češi by byli buď vůbec vyhubeni nebo by byli někam vystěhováni. Válečné útrapy byly doprovázeny i mnoha menšími ději, které sice v odstupu času nevypadají tak těžké, protože se v nich nejednalo přímo o život lidí, ale v té době byly skutečně krutými řezy do citění obyvatel. V obou válkách, v první i ve druhé, byl z naší kaple zrekvírován (zabaven) zvon pro válečné účely. (viz autentické obrázky)

Jak se to bolestně dotýkalo nitra lidí, nám přiblíží následující básně:

Plakala babička pro zvony,
plakala pro ně den celý,
každému s bolestí říkala,
jak pěkně vyzváněly.

Used sem k babičce na postel,
bílé ji pohladil vlasy
a řekl ji: Neplačte babičko
nad zvony,
zas přijdou lepší časy.

I když nám zvony sebrali,
srdce nám nechali doma,
srdce je lepší než sám zvon,
srdce je z tvrdšího kovu,
a to nám babičko, věřte mi,
zazvoní k životu znovu.

pokračování na str. 5

Informace obecního úřadu

Zastupitelstvo obce Desná na svém zasedání dne 2.3.2010 mimo jiné projednalo a schválilo:

- převedení hospodářského výsledku příspěvkové organizace Mateřské školy v Desné za rok 2009 ve výši 20 195,74 Kč do rezervního fondu
- závěrečný účet obce Desná za rok 2009 a zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření obce Desná za rok 2009 bez výhrad
- rozpočet na rok 2010

Rozpočet na rok 2010

Příjmy:

Daň z příjmů fyz. osob ze závislé činnosti	434 000,-
Daň z příjmů fyz. osob z kapitálových výnosů	40 000,-
Daň z příjmů fyz. osob ze samost. výděl. činnosti	30 000,-
Daň z příjmů právnických osob	490 000,-
Daň z přidané hodnoty	950 000,-
Daň z nemovitostí	337 000,-
Poplatky za svoz a likvidaci kom. odpadu	160 000,-
Poplatky ze psů	5 000,-
Poplatky za užívání veřej. prostranství	3 600,-
Pronájem pozemků – zemědělství	25 000,-
Mateřská škola – příjmy z poskyt. služeb	1 000,-
Bytové hospodářství – nájemné	204 000,-
- přijaté nekap. příspěvky a náhrady	7 000,-
Nebytové hospodářství – nájemné	7 800,-
Pronájem obecních pozemků	400,-
Příjmy z finančních operací (úroky BÚ)	500,-
Neinvest. dotace ze SR v souhr. dotač. vztahu	119 600,-
Neinvestiční dotace od obce (dovoz dětí do MŠ)	21 000,-
Příjmy za vyříděný odpad (EKO-KOM)	15 000,-
Příjmy z prodeje zboží	500,-
<u>Příjmy z prodeje pozemků</u>	<u>3 500,-</u>
Příjmy celkem	2 854 900,- Kč

Výdaje:

Obchod, služby	16 000,-
Silnice, komunikace /zimní údržba, opravy/	10 000,-
- výstavba místní komunikace	350 000,-
Ostatní záležitosti pozem. komunikací	10 500,-
Mateřská škola – neinvestiční příspěvky	300 000,-
- ostatní osobní výdaje, pojištění soc. a zdr.	28 200,-
Rekonstrukce Mateřské školy v Desné	412 000,-
Základní škola	180 400,-
Základní umělecká škola	7 000,-
Ostatní záležitosti kultury (kronika)	1 000,-
Místní rozhlas	700,-
Záležitosti sděl. prostředků (zpravodaj)	20 000,-
Záležitosti kultury (občanské záležitosti)	13 000,-
Ostatní tělovýchovná činnost	8 000,-
Příspěvky neziskovým organizacím	10 000,-
Ostatní ambulanti péče	700,-
Bytové hospodářství	85 000,-
Veřejné osvětlení	131 000,-
Pohřebnictví	400,-
Výstavby inženýrských sítí	300,-
Komunální služby, územní rozvoj	360 000,-
Sběr, svoz a likvidace odpadů	214 000,-
Péče o vzhled obce a veřejnou zeleň	20 000,-
Požární ochrana	25 000,-
Místní zastupitelské orgány	152 000,-
Činnost místní samosprávy	419 700,-
Finanční operace – služby peněž. ústavů	7 000,-
Pojištění obecního majetku	13 000,-
<u>Bezdrátový rozhlas</u>	<u>60 000,-</u>
Výdaje celkem	2 854 900,- Kč

Svoz velkoobjemového a nebezpečného odpadu

Jarní svoz velkoobjemového a nebezpečného odpadu se uskuteční **v pátek 30. dubna 2010** dle tohoto časového rozpisu:

- stanoviště č. 1 - za mostem v Cikově	16.00 – 16.10 hod.
- stanoviště č. 2 - u lípy (pod Motyčákem)	16.10 – 16.20 hod.
- stanoviště č. 3 - za mostem u Černého mlýna	16.20 – 16.30 hod.
- stanoviště č. 4 - mezi zastávkou u Zavoralů a Renzovými (Draha)	16.30 – 16.40 hod.
- stanoviště č. 5 - u kříže	16.40 – 16.50 hod.
- stanoviště č. 6 - točna	16.50 – 17.00 hod.

Evidence obyvatel

K 31.12.2009 je v naší obci přihlášeno k trvalému pobytu 314 obyvatel.

Pohyb obyvatel v roce 2009:

narození	- 3 občanci
úmrť	- 2 občane
přihlášení k trvalému pobytu	- 9 občanů
odhlášení z trvalého pobytu	- 5 občanů

Oznámení

Provozovatelka kadeřnictví v budově Obecního úřadu v Desné oznamuje, že od měsíce dubna 2010 bude znovu zahájen provoz. Pracovní doba ve čtvrtek a v pátek po předchozí telefonické domluvě.

Tel.: 776 750 281

Poděkování

Ráda bych poděkovala touto cestou panu B.Sýkorovi, že ve své hospodě zavedl **nekuřáctví**. V Hospodě U Sýkorů, je velice příjemné posezení a jistě nejen já jsem uvítala tuto velkou změnu. Je fajn zajít si s přáteli na sklenku a vzít sebou bez výčitek i děti. Děkuji.
Markéta Šuláková

Očkovat proti pandemické chřipce se může již každý

Pardubický kraj (24.2.2010) - Začíná druhá vlna očkování. Vakcínu proti pandemické chřipce zpřístupnila vláda všem. Každý čtvrtek, počínaje 25. února 2010, budou otevřeny ordinace v osmi vakcinačních centrech v Pardubickém kraji. Zdarma se může nechat očkovat každý, s výjimkou dětí do tří let. Dosud měli nárok na očkování pouze chroničtí pacienti a profese nezbytné pro zajištění chodu státu a to energetici, vodohospodáři, hasiči nebo policie.

„Kraj vychází vstříc občanům a snaží se zpřístupnit vakcinační centra co největšímu okruhu lidí, přestože to není naše povinnost,“ vysvětluje radní Markéta Tauberová, proč kraj supluje práci ministerstva zdravotnictví. „Domluvíme se s očkovacími centry, aby otevřely ordinaci v jeden konkrétní den v týdnu. Věříme, že

Aktuální vakcinační centra v Pardubickém kraji

Pardubická krajská nemocnice, a. s.
Orlickoústecká nemocnice, a. s.
Svitavská nemocnice, a. s.
Litomyšlská nemocnice, a. s.

to organizačně zjednoduší vakcinaci a také ji zpřístupní občanům,“ uvedla Andrea Kynclová, která je pověřena vedením odboru zdravotnictví Krajského úřadu Pardubického kraje. Upozorňuje, že těhotné ženy a rodiče malých dětí by si měli před cestou do vakcinačního centra vyřídit doporučení od lékaře.

Procento nemocných s respiračními chorobami narůstá, proto Pardubický kraj doporučuje vakcinaci. Očkování je zcela zdarma, neplatí se ani třicetikorunový poplatek. Podmínkou je pouze pojištění u některé z českých zdravotních pojišťoven.

Vakcinační centra hlásila, že doposud zdravotníci projevovali malý zájem o očkování. Zatím bylo proočkováno 345 lidí, tj. 12,41 procent z plánovaných 2779 osob. (mag)

Chrudimská nemocnice, a. s.
Nemocnice následné péče v Moravské Třebové
Vysokomýtská nemocnice
Poličská nemocnice, s. r. o.

Výměna řidičských průkazů

Současným tématem číslo jedna je povinná výměna řidičských průkazů. Výměna se týká všech držitelů řidičských průkazů, kterým byly tyto vydány před 1. květnem 2004.

Pozor řidičské průkazy vydané do 31. prosince 1993 musely být vyměněny do 31. prosince 2007 a průkazy vydané od 1.1.1994 do 31.12.2000 musí být vyměněny do 31.12.2010.

Jestliže si nestihnete řidičský průkaz vyměnit včas pak:

- s **propadlým dokladem nesmíte řídit** - policisté vám mohou dát pokutu až do 2000,-Kč a přestupek ohlásí úřadu

- **hrozí vám až 30000,- Kč pokuta** - úředníci vám tuto pokutu mohou uložit i když

neřídíte

Základní informace o povinných výměnách řidičských průkazů:

- o výměnu se žádá na pracovišti **obecního úřadu obce s rozšířenou působností** nebo magistrátu města, kde jste jako řidič evidován
- jestliže o výměnu nežádáte osobně, pak musíte vašeho zástupce vybavit plnou mocí
- zpracování žádosti trvá 15-20 dnů a je zdarma, za expresní vyřízení (do 5 dnů) zaplatíte správní poplatek 500Kč
- potřebujete fotografii 35 x 45 mm
- jízda s propadlým řidičákem není bodovaný přestupek

Jubilea

V tomto čtvrtletí oslavili:

Jan Kuta	55 let
Marie Nádvoříková	60 let
Pavel Renza	60 let
Růžena Rubková	65 let
Ludmila Šplíchalová	65 let
Josef Renza	70 let
Marie Benešová	70 let
Marta Hofmanová	82 let
Marie Vimrová	82 let
Karel Žďára	82 let
Václav Vimr	85 let

Narození:
Kryštof Tomšíček
Eduard Heinz
Kamil Heinz

Všem srdečně blahopřejeme

Vítání občánků

V neděli 28. února jsme se sešli na Obecním úřadě, abychom přivítali nové občánky, narozené v loňském roce. K přivítání přispěli malým pásmem básniček děti z mateřské školky, Eliška Kopecká hrou na flétnu a na klávesové nástroje vše doprovodil Adam Šimák.

V posvátné chvíli, kdy rodiče sevřou v náručí své milované dítě pocítí něco, co život až do té chvíle odpíral. City rodičů šťastných a hrdých zároveň.

Přejeme rodičům Karolínky Drábkové, Lucinky Kysilkové a Davídky Dvořáka, aby ušlechtilé rodičovské city mohli intenzivně prožívat po celý život. A po celý život byli šťastni a hrdi na své děti.

Karolínka Drábková s rodiči

Davídek Dvořák s rodiči

Novinky z naší školičky

Po vánoční besídce, na které děti zahrály pod vedením p. uč. Petry Krejsové pohádku Mrazík, následoval v měsíci únoru „KARNEVALOVÝ REJ“ spojený s narozeninovou oslavou dětí narozených v měsíci lednu, únoru a březnu. Narozeninová oslava, která se koná pravidelně jednou za tři měsíce se neobejde bez sfoukávání svíček a konzumace narozeninového dortu.

Děti z Desné se také zúčastnily vítání nových občánků.

Protože se blíží měsíc duben, je nutné připomenout, že bude probíhat zápis dětí do MŠ. Žádost o přijetí bude možné vyzvednout a podat od 12. do 24.4.2010 přímo v MŠ Desná a to každý den od 8-10 hod. a od 12-15.30 hod.

Tuto žádost je potřeba podat i u dětí, u kterých se předpokládá nástup do MŠ během školního roku 2010 až 2011.

Po loňské zkušenosti, kdy nebylo možné z kapacitních důvodů přijmout všechny děti, hledáme s paní starostkou Desné a s panem starostou Poříčí řešení, jak vyhovět všem žádostem. Věříme, že se nám to podaří.

Jarmila Dudychová, ředitelka MŠ

Krátce před svou smrtí moje teta ve Vidlaté Seči řekla, že zná básničku o zvonech, řekla jí a tak nám zůstala zachovaná. Nevíme, kde se ji naučila. Je v ní žal i naděje a jistě vznikla v těžkých dobách válečných, kdy z kostelů byly zvony zabavovány a přetavovány na děla. Zvon, to je ten zjevný a hlasitý puls lidského společenství. Zvon, jako člověk, má své srdce. Je to srdce tvrdé, železné, které bije do zvonu a tak celý zvon probouzí k životu a dává mu hlas. I když všechno ztratíme a zůstane nám jen srdce, zůstane nám v něm naděje.

Od samého začátku agrese bylo až pod hrdelním trestem zakázáno užívat všechny české národní symboly a ty musely být okamžitě zničeny. Jenže na pomníku padlým u kaple stojí legionář a má u nohou znak českého lva. Ještě zachyceno a následovala by nelítostná likvidace, několik desenských mužů ihned za noci celý vrchní díl pomníku sundalo a ukryli ho na utajené místo, kde přečkal do osvobození až k slavnostnímu návratu na svoje čestné místo. Prý z toho nic nebylo jen proto, že nikdo místní změnu neprozradil a cizí nevěděli, že tam na pomníku něco chybí. I přesto byl tento vlastenecký čin velmi nebezpečný ač mimo aktérů nikdo nevěděl kdo to ukryl ani kam. Velmi se například obávali, aby se někde třeba neukázala fotografie tohoto pomníku a podle toho by určitě nastalo vyšetřování s těžkými následky.

Foto vlevo: Při první světové válce byl 16. dubna 1918 za starosty Josefa Dosedla č.13 zrekvírován pro válečné účely zvonek na snímku. Nový zvonek pořízen v roce 1923.

Foto vpravo: I za druhé světové války byl v březnu 1942 za starosty Václava Dvořáka č. 10 zrekvírován zvonek z kaple na Desné. Nový pořízen až v roce 1978. Stanislav Tomšíček

Jaroslav Čejka, Dolní Újezd z čp. 79, v r. 1945 z čp. 15 v roce 1945 měl 19 roků, zápis v listopadu 1997

Konec války byl velice rušný. Vystřídalo se tady mnoho lidí nejrůznějších národů. Někteří byli i u nás ubytovaní. Prvním jsme říkali "Národní hosti". Byli to Němci z Horního Slezka a utíkali před frontou, asi byli majetní z velkých statků. Přijeli s dvěma páry koní a dvěma vozy. Jedny koně a věci měli ve stodole a druhý ve dvoře. Museli jsme pro ně vyklidit výměnek a tam si žili sami. Ve vsi, v kampeličce, bydlil starosta jejich vesnice. Sice nosil pistoli, ale asi politicky v pořádku nebyl. Říkalí mu obermajstr a všechno kolem svých lidí měl na starost. Po Újezdě byli snad v každém baráku. Vycházeli jsme s nimi dobře, uměli trochu polsky, však dnes Horní Slezko je polské. Když vařili, přinesli nám ochutnat, pomáhali nám na poli i s koňmi.

Nám Němci zrekvírovali jednoho koně, proto jsem jezdil s jedním jejich. Byl to veliký a starý kůň, říkali, že ho nechávají pro jeho dobrotu na dožití. Měl dvacet osm roků a už se při práci hodně potil. Koně měli v pořádku, všechny měli zapsané v zemských plemenných knihách. Kobylly byly zrovna hřebny a u nás se jedné vylíhlo hříbě. Ve dvoře u Kadleců třeby. To bylo asi týden před jejich odjezdem. Náš otec jim říkal co budou s hříbětem cestou dělat, ať ho nechají u nás. Oni rádi souhlasili, dali jsme jim za to nějaké kuchyňské nádobí, co jim chybělo a byli jsme srovnaní. Hříbě se brzo naučilo žrát a kupodivu vyrostlo. Říkali jsme mu Igor. U Kadleců zůstala dvě hříbata, dávali jim ale šestnáct litrů oslazeného mléka, ale i tak obě posla. Když odjížděli ze svých statků, sliboval jim jakýsi důstojník ať se nic nebojí, že udělají ofenzívu a Sověty zaženou zpátky a pak se mohou vrátit. Jenže přišla noc, Sověti rozjeli velkou ofenzívu obráceně a oni narychlo zapřáhli koně

do připravených vozů a trap odejeli na západ. Fronta se blížila, obavy byly velké, proto už měli vozy připravené a naložené. Měli na nich peřiny, zabili hovězí a prasata a maso vezli sebou, hmce se sádlem a pod. Vozy to byly dlouhý šestimetrový žebříňáky. Jenže žili v rovině a na vozech vůbec neměli šlajfy (brzdy) a když utíkali přes Orlické hory, koně nemohli z kopců těžké a ještě naložené vozy udržet. Prý se tam v kopcích hodně vozů rozbilo. Ze začátku jsme z nich měli strach, ale oni to byli sedláci jako my, skutečně hodní lidé.

Tehdy tady byl na faře farář Filipi, byl to Němec a pocházel z Mikulče. V neděli odpoledne pro ně sloužil německy mši svatou. Přijely celé rodiny a s nimi i hodně mladých dívek. Všeobecně se musel držet smutek za padlé frontáky. Nějaké veselé zábavy, nic takového nemohlo být, ale holkám to říkejte, byly mladé a veselé. U velkých Čejků měli velikou komoru a holky si usmyslely, že chtějí tancovat. Sehaly si dva muzikanty a kluky ze vsi a už se točily. Nebály se nic, vedle plná sokolovna německého vojska a jim to bylo jedno. Ona to byla urážka německého národa, když celý národ truchlil po svých padlých. Já jsem kamarádil s Milanem Maškou, on uměl dobře německy, studoval gymnázium. Když německé holky vyšly ven, hned se snažily navázat známost se svými vrstevníky. Kluci jejich řeč uměli, tak se lehko domluvili. Nakonec, když se fronta blížila i sem, odjížděli všichni zase dál a byli z toho smutný. Loučili se upřímně, jeli dál dost neradi. Říkalo se, že dojeli někam k Hlinsku a tam je anglický hloubkaři rozstříleli a zničili.

Sotva odjeli, ještě ani nebyli daleko a už se sem stěhovali Maďaři. Bylo brzy z jara, v únoru, ještě sněžilo. My jsme byli

ten den na pohřbu jako mládenci, zemřela u Benešů svobodná dívka a najednou začali jezdit vojáci, spousta povozů, kanónu a pod. Vrátili jsme se z pohřbu domů a už k nám přišla rekvirační komise a zařizovala umístění svých vojáků v domech a pro koně stodoly, oplocené zahrady a podobně. Maďari byli zcela závislí na koních. Říkalo se, že jich tady bylo na dvacet tisíc, celá armáda i s velitelstvím a tábořili až k Poličce. U nás doma bylo snad dvě sta vojáků a osmdesát, možná sto koní ve stodole. Taky k nám přijel generál v autě a na něm měl po stranách maďarský vlaječky, všichni před ním stáli v pozoru i Němci ho zdravili, heilovali mu. Maďarská armáda bojovala s Němci proti Rusku a teď už byli na útěku. Měli pušky ráže 12 mm, to byly hotový kanóny.

Ve válce se nesmělo doma nic mlít. Šroťáky byly zaplombované, řemenice se svázaly provázkem a na něj se nalisovala plomba a bylo zle, když se plomba zlomila. Když se náhodou plomba přetrhla, muselo se jít na obecní úřad a někdo ji přišel znova zaplombovat. Kdyby však přišel na to, že se v něm šrotovalo, tak to bylo trestný. Obilí bylo málo a Němci pečlivě kontrolovali, aby se s ním nemanipulovalo volně. Hodně se dělalo, že se opatrně skleply obě řemenice dolů, aby se provázek nepřetrhl, nasadily se jiné řemenice a už se mlelo. Ale byl to veliký risk, kdyby se na to přišlo. U šroťáku jsme měli hedvábný mlynářský síta, takto umletá mouka se třeba dvakrát přemlela a už se mohl péct chleba. Chleba samosebou nebyl prvotřídní, byl třeba popraskaný a tmavý, ale v nouzi, která tehdy byla, to byla záchrana. A takhle si tady pomáhalo hodně lidí. Na mletí byly přiděly, každý si mohl nechat semlít určité množství zrní na mouku. Mlýny byly hlídány, taky jsme chodili hlídat ve dvojicích k Mazochom a podobně. Často v noci přijeli Němci na kontrolu, jestli je pořádek a neděje se něco nekalého. Taky se mlelo na černo ve mlýnech. Třeba u Mazochu jsme byli v noci ve mlýně a mlynář říkal, kdyby Němci přišli na kontrolu, tak běžte třeba na záchod, aby viděli že tady jste. Na sýpce ve mlýně bylo třeba dvě sta dvacetikilových pytlíků s obilím, co si lidé nanosili k semletí, jak jim přiděl dovozoval. Tak když si někdo přidál pytlík navíc, v takový kůpě se to ztratilo. Pro Mazocha to bylo ohromný nebezpečí, ale mlel lidem dost. Kerhart si ve svém mlýně nedovolil semlít na černo ani kilo. Třeba jsme jeli s bratrem v zimě ke mlýnu na sáňkách, Mazoch nám dal pytlík s moukou, přehodili jsme na něj plachtu, sedli si a jako sáňkovali.

O obilí byla nouze, protože ve staveních si lidi mohli ponechat jen množství nezbytně potřebné k jídlu, ke krmení a na osetí polí. Všechno ostatní šlo na frontu. Podobně to bylo i s masem. Řezník Domanský (živnost měl naproti poště u Poldovy hospody) tady na černo kupoval dobytek a tajně ho vozil do měst i do Ostravy, aby pomohl, taky mu to vynášelo. Jenže jednou to prasklo a on, aby se nedostal do koncentráku, tak se oběsil ve třiceti šesti letech. Ostrava byla vyhladovělá a tady byla parta, která tam vozila jídlo. Domanský měl šlachtu (porážku) hned vedle hospody a už za první republiky tam udíl salámy. K Poldovi se stahovala především mládež hrát šachy a kulečnick. Uzenina voněla kolem dokola a mládežníci z hospody k němu chodili a salám od něho kupovali. Na černo se zabíjela i velká zvířata. Ale to nebylo jednoduché, když se třeba vylíhla dvě telata, tak se jedno přihlásilo a druhý zabilo. Veškerý dobytek musel být nahlášený, každý úhyn, prodej, narození, no všechno se muselo nahlásit. Říkali, že na Slovensku taky zabíjeli prasata na černo a aby při tom zvíře nekřičelo, tak mu dali kolem krku provaz, provlékli klacek a otáčeli s ním až prase přiškrtili a pak ho píchli. Z měst jezdili lidi na vesnice a kupovali nebo vyměňovali za jídlo všechno možné. Šaty, boty, rukavice. Stávalo se taky, že si něco vezli domů a přišla na ně hlídka. Jídlo jim sebrala a nakonec byli rádi, že je nesebrali sebou. Sloužil tady na stanici vrchní četník

Sůra, později se dostal do Č. Třebové a sem chodil kupovat jídlo. Koupil kačenu nebo něco jiného, dal ji do ruksaku a šel pěšky až domů. Co dokáže nouze, to si nedokáže nikdo představit.

Byl zavedený lístkový systém na jídlo, kuřivo, ošacení a pod. a každý musel svoji dávku dostat. Na lístcích byly určité gramy jídla od masa, tuků, umělého medu a podobně od všeho jen málo a samosebou si to musel každý sám zaplatit. Boty a šaty byly taky na přiděl. Asi jedny boty na dva roky a byly hodně drahý, asi tisíc korun za jedny boty, to byl majetek. Na pořádek v zásobování Němci velice dbali. Neexistovalo, aby někdo nedostal svůj nárokový přiděl, aby zboží obchodník pro něho neměl. Němci měli už v té době dobře propracované technologie na výrobu nejrůznějších výrobků ze dřeva. Šaty pro vojsko na frontě, látky, benzín, jak jsem říkal i umělý med a pod. Všechno uměli udělat ze dřeva. Frontáci byli přistrojeni do šatů ze dřeva. Umělý med se vyráběl taky nějak ze dřeva. Byl bělejší, neměl tu barvu, ale byl dobrý, velice sladký a rychle krystaloval. Něco jsme se ho najedli a jak jsme ho měli rádi.

Pešina vozil do Prahy filmy v plechových kazetách. Filmy byly velice hořlavé a uzavíraly se do pevných kazet a ani kontroloři neměli dovoleno je otvírat, aby nevznikl požár. My jsme nekouřili, cigarety jsme dali Pešinovi a on je v kazetách převezl do Prahy a tam je prodal. Takhle pašoval i máslo a všechno možné. Kontrole řekl že je v kazetě film a nikdo si nedovolil ji otevřít. Milan Mašků, syn poštmistra, měl v Litomyšli kamaráda, jmenoval se Láda Dudychu. Říkal nám, že ví o dobrým kšeftu. Na Desné by prý chlapi prodali za cigarety jakékoliv zbraně. Já říkám, že by to nebyl žádný problém, cigarety doma mám a sami jsme nekouřili. Dal jsem Ládovi balíčky do ruksaku a jeli jsme všichni tři na kolech na Desnou handlovat. U koho jsme byli, to nevím, Láda šel dovnitř sám, za chvíli se vrátil a říkal "Mám to". To znamenalo, že má pistoli i náboje. Sedli jsme na kola a jeli zpět k Dolnímu Újezdu. Přijedeme k Šimkovým na kraji vsi před zatáčkou. Jel jsem poslední a najednou vidím, jak nás zastavuje německá hlídka. Nevěděl jsem, co mám strachy dělat. Jestli zahodit kolo a utíkat pod stráž nebo co. Bylo zle, zbraň v tašce a prohlídka nasnadě, to taky může znamenat koncentrák a trest smrti, jak to bylo za přechovávání zbraně obvyklé. Jenže kluci se s nimi dali do řeči. Jeden na nás měl namířený samopal a ptal se, jestli jsme někde neviděli vojenský transport. Řekli, že neviděli a kam jedeme, jedeme domů. Mávnul rukou a my jeli normálně dál. Já jsem jim moc nerozuměl, neuměl jsem tolik němčinu, ale strachu co ze mě spadlo. Přijeli jsme k Maškom (bydleli tehdy přímo na poště), Láda si sedl na stoličku a hrál si zvědavě s pistolí. Jenže v hlavní musel být náboj, on zavadil o kohoutek a v místnosti vystřelil! Byla tam klenba, která asi ránu ztlumila. Barák plný Němců a teď se ozve taková rána. Moc jsme toho o zbraních nevěděli, mohlo se stát ledacos. Němci na nás taky nepřišli, tak se to nějak ututlalo. Takový hlouposti se dělaly, vesnice i barák plný Němců a my si hráli s pistolí na partyzány. Měli jsme snad víc štěstí, než rozumu.

Ve stodole jsme měli nově vykopaný veliký sklep, velký jako obytná místnost. Zakrytý byl betonovou deskou. Navrch, když se blížila fronta, jsme celé humno zasypali hlínou, ušlapali ji aby nebylo nic znát. Jen když bylo potřeba jít dovnitř, tak se musela odhrnout hlína a otevřít poklop. Vedle u Klusoňů v čp. 16 bydlel učitel Caska, mě učil, byl to chlap ohromný, nadporučík naší armády. V sadě u humen jsme kopali kryt a on ho taky chtěl kopat ve vedlejším sadě. My jsme měli kryt už skoro hotový, vykopanou chodbu, hlavní část zakrytou dvěma vrstvami kladěček a zasypaný hlínou, kdyby snad na nás spadl granát. On však aspoň dva dny obcházel kolem nás, postával opřený o rýč a říkal: "Hoši, jak to mám ale udělat". Já si říkám, nadporučík a on neví jak se kope kryt? No ruce mu šly od

práce. Nakonec nám říká: "Víte co, hoši, když bude zle, tak já se schovám k vám". Samosebou myslel i s paničkou a dcerkou. Panička byla z velikého statku v Heřmanicích a dostala věnem velkou výbavu a spoustu peněz. On hned za získané peníze koupil auto, Jawa-Minor se jmenovalo. Mít auto na vesnici ještě před válkou, to byla velká vzácnost. Jenže on to auto neměl kde garážovat. Říkal našim, zda by si ho mohl dávat k nám do stodoly. Naši souhlasili, když nám nebude překážet. Při ježdění byl na něj velice opatrný. Ve vratech jsme měli takový patník, já jsem se musel vždycky při vyjíždění hodně sehnout abych viděl, jestli nezachytne nápravou. Jednou jsme potřebovali na cosi místo a auto překázelo. Tak jsme vzali

pavůzu (dlouhé dřevěné bidlo) a za nápravu ho přisadili ke stěně. Pro legraci, aniž bychom to chtěli, právě ty dveře u bedněni byly otevřené a ty volné byly zamčené. Přišel s prosíkem, abychom mu pomohli auto odsunout a vyjet. Při vyjíždění musela asistovat celá naše rodina. Usadit paničku, ona byla taky nemakenko, byla vždycky vyfintěná. On nevěděl, kde na co máčknout, za co zatáhnout, nám nakazoval, kde všude se dívat, aby někde nezachytil o roh. Jen srandu jsme z toho měli. Caskova panička měla krásnou výbavu. Caska přišel na nápad, když už fronta byla blízko, že si k nám do sklepa ve stodole dá nějaký nábytek.

(pokračování příště) ze záznamu přepsal St. Tomšíček

Dětský karneval s Popelkou

Jako každý rok i letos se 31.1. na sále hostince Pod Hájem konal dětský karneval. Letošní karneval jsme pojali v duchu pohádky Tři oříšky pro Popelku. V úvodu děti shlédly krátké divadlo, které je uvedlo do děje. V průběhu karnevalu bylo připraveno 6 disciplín, které tématicky spadaly do pohádky. Děti musely například hledat kouzelný oříšek nebo najít Popelčín stříviček. Jako v každé pohádce vše dobře dopadlo a konala se symbolická svatba. Poté byly vyhlášeny 3 nejhezčí a nejoriginálnější masky, každé z dětí dostalo malý balíček a dětské šampaňské. Na závěr hrály děti ještě tradiční židličkovanou. Účast na karnevalu byla vysoká, přišlo asi 46 soutěžících dětí v doprovodu rodičů a sál doslova praskal ve švech. Samotnému karnevalu však předcházely dlouhé hodiny vymýšlení a příprav a velmi se nám ulevilo, když jsme viděli spokojenost dětí i rodičů. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravách i průběhu karnevalu.

Věra Rosypalová

Tříkrálová sbírka 2010

V sobotu 9.1.2010 se v naší obci a okolních vesnicích již po desáté uskutečnila Tříkrálová sbírka, jejímž organizátorem byla Farní charita Dolní Újezd. V rámci sbírky bylo celkem vybráno 190 717,- Kč. V jednotlivých obcích byly vybrány tyto částky:

Dolní Újezd	– 69 991,- Kč
Jířkov, Václavky	– 2 680,- Kč
Osík	– 25 211,- Kč
Horní Újezd	– 26 784,- Kč
Vidlatá Seč	– 16 205,- Kč
Desná	– 14 645,- Kč
Budislav	– 12 969,- Kč
Poříčí (Zrnětín, Mladočov)	– 22 232,- Kč

Připomínáme, jak je sbírka rozdělována: 65 % se navrácí organizátorovi sbírky (farní charitě), ze zbývajících 35 % vybrané částky se hradí potřeby diecézní charity, humanitární

pomoci, sekretariátu režie sbírky. Záměr na využití finančních prostředků, vybraných v roce 2010, určených místní charitě, je opět nákup kompenzačních pomůcek, zdravotního materiálu a financování provozních nákladů spojených s poskytováním pečovatelské a ošetrovatelské služby. Naše srdečné poděkování patří všem, kteří jste nám pomáhali sbírku uskutečnit, především dětem a vedoucím skupinek, ale i vám, kteří jste naše koledníky mile přijali a štědrě obdarovali.

Farní charita Dolní Újezd

Pozvánka do přírody

s Klubem přátel desenského údolí

na již tradiční jarní výšlap, který se uskuteční **v sobotu 8. května 2010.**

Cíl putování a veškeré podrobnosti oznámíme místním rozhlasem.

Po dlouhé zimě na setkání s příznivci pěší turistiky se těší pořadatelé.

Představujeme elév TJ Horní Újezd

Již od roku 1997 existuje v TJ Horní Újezd mužstvo nejmladších fotbalistů – elévů. První fotbalové krůčky v něm dělají kluci a holky od 5 do 11 let. Během fotbalového roku měří své síly se stejně starými fotbalisty

z Morašic, Sebranic, Cerekvice a Čisté, se kterými hrají v jedné skupině okresního přeboru Svitavska. Na jaře i na podzim odehrají vždy čtyři turnaje, podle jejichž výsledků je stanoven vítěz skupiny. V měsíci červnu pořádáme turnaj na našem hřišti o „Pohár obce Horní Újezd“.

Nejmladší fotbalisté hrají na polovinu hřiště, na menší branky. V mužstvu je brankář a sedm hráčů, střídá se hokejovým způsobem. V zimních měsících elévové trénují v tělocvičně základní školy v Dolním Újezdě, od konce března, pokud počasí dovolí na fotbalovém hřišti v Horním Újezdě.

Pokud máte zájem, aby vaše dítě využívalo aktivně volný čas ve společnosti stejně starých dětí, přijďte se podívat na trénink našich fotbalových nadějí.

Bližší informace podají trenéři Jan Nádvořík z Desné, František Bartoš ze Změtína nebo předseda TJ Zdeněk Beneš.

Tréninky elévů probíhají vždy v pondělí a ve čtvrtek od 16:30 do 18:00 hodin v Horním Újezdě.

SDH Horní Újezd pořádá tradiční

Podlubničský pivokošť

aneb divadlo „U studánky“

v Horním Újezdě - Podlubníčku

v sobotu dne 12. června 2010

18. hod. – vystoupí se zábavným programem ochotnický spolek „JEN TAK“ z Chvaletic

20. hod – pro všechny generace hraje k tanci a poslechu skupina „VEPŘO-KNEDLO-ZELO“

neděle dne 13.června 2010

FESTIVAL MODERNÍ DUCHOVNÍ HUDBY

10.00 hod - mše sv. (hud. doprovod – schola Dolní Újezd)

11.15 hod - hudební mládež - Mladočov

12.15 hod - Hluboké koření - Chrudim

13.15 hod - 5M Sebranice – Lubná

14.00hod - Učedníci - Chrudimsko (folk)

15.15hod - Vocativ - Kutná Hora (folk- rock)

16.30hod - Michael - Lanškroun (white- rock)

18.00hod - Joanna Rybak a přátelé - Polsko (hlavní host)

Doprovodný program:

- nafukovací skluzavka a skákací hrad pro děti (zdarma)
- možnost zhlédnutí pohyblivého Mrázova betlému
- výstava obrazů Jana Čiháka – malíř Vysočiny
- ukázka a prodej výrobků osob s tělesným postižením – Centrum sv. Josefa Chotovice

Všichni jsou srdečně zváni a na Vaši návštěvu se těší pořadatelé

Akce se uskuteční i za nepříznivého počasí (areál pro návštěvníky bude částečně zastřešen).

Občerstvení zajištěno

Vstupné: sobota 50,- Kč, děti do 15-ti let zdarma

neděle 90,- Kč, děti do 15-ti let zdarma

Vydává čtvrtletně obecní úřad v Desné nákladem 150 kusů. Vyšlo k 31. březnu 2010. Zapsáno do evidence periodického tisku pod evidenčním číslem MK ČR E 13278. Na vydávání se podílejí: Anna Šimková, Hana Flídrová, Ludmila Flachová, Jarmila Dudychová, Oldřich Kladivo a Stanislav Tomšíček. Neprošlo jazykovou úpravou. Tisk: AP tiskárna Osík. Zdarma.

Internetová verze Jiří Kopecký. www.obcedesna.cz